

בעלי מקצוע יהושע סימון

פרויקט רחוב 1 - ברחובות אבן גבירול, מאנה, דובנוב, צייטלין, שדרות דוד המלך, מודיליאני

שלי ואמא שלי, אבל ככל שגדלתי הם הכירו אותי יותר ואני הכרתי אותם יותר והם הפכו לי למשפחה מורחבת.

בעלי המקצוע שבשכונה עובדים בה כבר שנים רבות, חלקם אף גרים בה וכולם הפכו לחלק ממנה. כל תמונה של בעל מקצוע תלויה אצל בעל מקצוע אחר, וכך נוצרת רשת שמעידה על היחסים בין בעלי המקצוע: אריך הסנדלר קונה אצל החשמלאים והם קונים אצל יצחק מהמכולת וחוזר חלילה. אני מבקש לדמיין את השכונה שלי כקהילה. אדם אחר שגדל בשכונה היה ודאי מתמקד באנשים אחרים, אבל התרשמות מהשכונה אפשר לקבל כשעוברים בין המקומות שבהם תלויות התמונות. הטיוול בשכונה הוא חלק חשוב מהתערוכה.

שיצרה אותי, את מי שרואה את עצמו כאמן. השכונה, המקום שממנו באתי, היא המולדת שלי, הארץ שלי. בשבילי זו תל אביב במובן של 'עיר מולדתי'. צפונית לה נמצאת רמת אביב, דרומית לה יפו, מערבית לה הים ומזרחית לה שוכנת ירושלים. כך אני מרגיש בקשר לבית שלי.

כשלמדתי בבית הספר היסודי 'היובל' התחלתי ללכת לבד למכולת, לקנות מצרכים לבית. כך זכיתי להכיר את יצחק, בטי ואת ילדיהם - יוסי, כוכב, אורן וכן. ככל שגדלתי, אמא שלי שלחה אותי ליותר ויותר סידורים בשכונה, ודרך המסלול שעשיתי גיליתי את השכונה.

בתחילה, הייתי מגיע לאריך הסנדלר או לאברהם מחנות כלי הבית בשמש של אבא

אני גר ברחוב דובנוב בעיר תל אביב. באביב האחרון מצאתי בית מצלמת 'רוליפקס' שהיתה שייכת לאבא שלי. התחלתי לצלם בשכונה את האנשים שקמים כל בוקר כדי להגיע אליה ולהתפרנס בה. אלה הם בעלי המקצוע.

בתערוכה מוצגות שתיים-עשרה תמונות של אנשים שגדלתי עליהם, בקרבם וביניהם. התערוכה מציגה את רופא הילדים, הגנת, החנווני, הסנדלר, החשמלאים, הירקנים, מנהל בית הספר, התיאורטיקנית של האמנויות היפות, העוזרת, מוכרי כלי הכתיבה, בעל חנות כלי הבית ועובדי החנות לצילום מסמכים, בתור קבוצה שאני מבקש לראות כקהילה. אני מבקש לומר, הקהילה

أصحاب المهن يهوشواع سيمون

مشروع شارع ١ في شوارع ابن غببرول، مانه، دوبنوب، تسايطن، جادة الملك داوود، موديليانى.

ورقة عليها اسم أمي واسم أبي. وعندما كبرت أكثر أصبحوا يعرفونني وأنا أعرفهم، وهكذا أصبحوا عائلتي الموسعة.

أصحاب المهن في حينا يعملون هنا منذ عدة سنوات، بعضهم يعيش هنا ولكن جميعهم أصبحوا جزءا من الحي. كل صاحب مهنة يعلق في محله صورة لصاحب مهنة آخر، هكذا تشكلت شبكة تشهد على نوع العلاقات بين أصحاب المهن. فها هو أريخ الكندرجي يشتري من أصحاب دكان الأدوات الكهربائية وهم يشترون من دكان اسحاق، الخ. أحاول تخيل حينا على أنه مجتمعي الخاص. شخص غيري من سكان الحي كان بالطبع سيهتم بأشخاص آخرين، لكن يمكن أخذ انطباع عن الحي فقط لدى المرور بين الاماكن حيث تعلق الصور. زيارة الحي هي جزء هام من هذا المعرض.

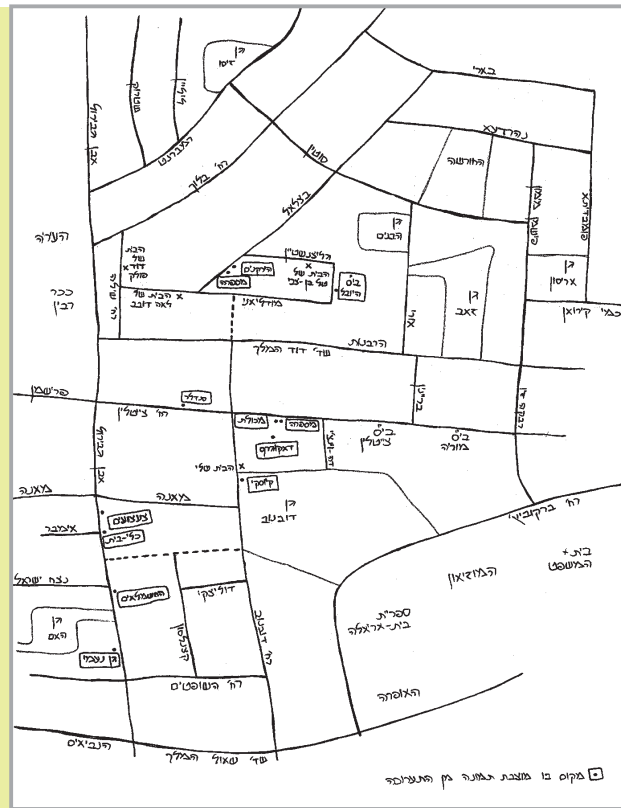
المجموعة التي خلقتني، خلقتني أنا الذي يعتبر نفسه فنانا.

الحي الذي عشت فيه هو وطني، هو بلدي. بالنسبة لي هذه هي تل أبيب بمفهوم «مدينة موطني». شمالا تقع رמת أبيب، في الجنوب يافا، في الغرب البحر وفي الشرق حي القدس. هذا ما أشعره بالنسبة لبيتي. عندما بدأت تعليمي في مدرسة «هيوبيل» الابتدائية بدأت أذهب وحدي الى الدكان لشراء حاجيات البيت. هكذا تعرفت على اسحاق، بيطي وأولادهما: يوسي، كوخاب، أورن وحن. كلما كبرت أكثر كلما بدأت أمي ترسلني أكثر وأكثر الى الحي لقضاء بعض الاحتياجات. من خلال المسالك التي سرت فيها اكتشفت الحي وتعرفت عليه.

في البداية كنت أصل الى أريخ الكندرجي أو الى ابراهيم بائع الأدوات المنزلة ومعني

أسكن في شارع دوبنوب في تل أبيب. في الربيع الماضي وجدت في البيت كاميرا من نوع روليفكس كانت ملكا لأبي. بدأت أصور في حينا الأشخاص الخارجين صباحا الى أعمالهم بحثا عن الرزق. هؤلاء هم أصحاب المهن.

أعرض في عملي هذا اثنتي عشر صورة لأشخاص عشت قريبا منهم وبينهم، وتربيت على أيديهم. في المعرض صور لكل من: طبيب الأطفال، الحاضنة، صاحب الدكان، الكندرجي، أصحاب دكان الأدوات الكهربائية، بائعي الخضار، مدير المدرسة، المنظرة في موضوع الفنون الجميلة، المساعدة، بائعي القرطاسيات، أصحاب دكان الأدوات المنزلية، والعاملين في مكتب تصوير المستندات، هذه المجموعة التي اعتبرها مجتمعا محليا. ما أريد قوله، هو أنها هذه هي



Professionals Joshua Simon

Street Project 1 On Ibn Gabirol, Mane, Dubnov, Tzeitlin, King David Blvd., and Modigliani streets

I live on Dubnov Street in Tel Aviv. Last spring I found my Dad's old Rollifex camera. I started taking pictures in the neighborhood, pictures of people who get up every morning and travel in to make their living there. These are the professionals.

The exhibition features twelve photographs of people who were around when I was growing up, including the pediatrician, kindergarten teacher, shopkeeper, shoemaker, the electricians, greengrocers, school principal and fine arts scholar, the cleaning lady, stationary store and houseware store owners, and those who work in the Xerox place. I would like to think of this group as a community; the community that made me who I am today – the guy who perceives himself as an artist.

The neighborhood, the place where I grew up, is my homeland, my country. For me, it is Tel Aviv – surrounded by Ramat Aviv to the north, Jaffa to the south, the Mediterranean Sea to the west, and Jerusalem to the east – that is my

כל תמונה של בעל מקצוע
תלויה אצל בעל מקצוע אחר;
כך נוצרת רשת שמעידה על
היחסים בין בעלי המקצוע

كل صاحب مهنة يعلق في محله
صورة لصاحب مهنة آخر، هكذا
تشكلت شبكة تشهد على نوع
العلاقات بين أصحاب المهنة

In every shop I mounted a
photograph of another
professional, thus forming a
network of interrelated
professionals

“hometown” in every sense of the word. This is how I feel about my home.

When I was still in elementary school, I started going to the grocery store by myself. That's how I got to know Yitzhak, Betty and their children – Yossi, Kochav, Oren and Chen. When I was a little older, my mom would send me on different errands, and on my way, I discovered the neighborhood.

At first I would go to Eric the shoemaker or Avraham in the houseware store because my parents sent me there, but in time we got to know each other, and they became a kind of extended family to me.

The professionals in the neighborhood have been working there for many years, some of them live in the area, and all have become an integral part of it. In every shop I mounted a photograph of another professional, demonstrating the fact that Eric the shoemaker contracts the services of the electricians, who shop in Yitzhak's grocery store, etc., thus forming a network of professionals.

I would like to think of my neighborhood as a community. Another person who grew up there would have probably focused on different people; still, one can definitely get an impression of the neighborhood just by passing through the places where the photographs are on display. This walk through the neighborhood is an important and integral part of the show.



אברהם אזל ונסים אוג'לבו, 'פירות מלכי ישראל', רח' בצלאל 4

נסים נולד באיסטנבול ב-1946, משפחתו עלתה לארץ ב-1955 לתל-כביר. אחרי הצבא הוא עבד כמכונאי רכב, אבל בגלל שהיה מיתון, הוא מספר, הוא הלך לעבוד בשליחויות אצל ויקטור אזל (אבא של אברהם) שהיתה לו חנות ירקות באבן גבירול 88. נסים עובד בשכונה כבר 31 שנים.

אברהם נולד באיסטנבול ב-1948, משפחתו עלתה לארץ באותה שנה למחנה אוהלים בפרדס חנה ואחר-כך עברה לבת ים, שם הוא גר עד היום. אברהם בא לעבוד עם אבא שלו ונשאר אחריו כי הוא מכיר את הקליינטים והם אותו, הוא אומר.

נסים ואברהם התפצלו מחנות הירקות הגדולה 'שוק אבן גבירול' והקימו את החנות ברחוב בצלאל. יש להם בערך 15 לקוחות שקונים בהקפה ואברהם אומר שלא כולם מבוגרים.

לנסים יש ארבעה ילדים (שלומי, בנו, עובד במספרה שממוכה לחנות שלו) ולאברהם שלושה. אברהם אוהד את 'הפועל ת"א', הוא אומר שלא היה עובר לגור בשכונה בגלל בעיות חניה. נסים גר בבית פרטי ברמלה. יש לו שכנים ערבים בשכונת גזאריש והוא שומע את המואזין כשהוא קם מוקדם בבוקר לקנות ירקות ופירות בשוק הסיטונאי.

נסים אוהב את המקצוע, הוא אוהב את הירקות והפירות. בחורף, הוא אומר, קונים הרבה קלמנטינות ובקיץ הרבה ענבים. חזי עובד אצלם שנתיים בשליחויות. נסים מספר שאריך הסנדלר היה קונה אצלם, היום אשתו קונה. אברהם ונסים חלוקים בדעתם. נסים אומר שאין עסקים בשכונה ואברהם אומר שטוב לפתוח עסק בשכונה.

החנות פתוחה כל יום ראשון עד חמישי, בשעות 7:00-18:30
 בימי שלישי פתוח חצי יום וביום שישי 7:00-15:00



חנה יעקב, עוזרת - מנהלת משק בית

כולם גרים בבית. אריאלה, בתה, לומדת בכתה י"א בבית ספר צייטלין שבשכונתה. בביתה של חנה שומרים מצוות, אבל לחנה לא נוח שילדיה מתרחקים מהמסורת ומהדת היהודית. חנה עובדת בחמישה מקומות - בכל יום בשבוע. ביום ראשון אצל דליה (מורה) באיזור דרך חיפה. ביום שני אצל יעקב (היה מנהל בית הספר 'אמית', בו למדו בנותיה חיותה וסיגל) ברחוב דיזנגוף. ביום שלישי אצל ברכה (שופטת) באיזור ככר המדינה. ביום רביעי אצל שושנה (היתה מורה בבית ספר צייטלין) באותו בניין בו גרה ברכה. ביום חמישי אצל אמא שלי, אהובה (עורכת דין) ברחוב דובנוב.

חנה אומרת שכאן זו שכונה טובה. יש שקט ושלווה ואין פושעים. היא אומרת שהיתה רוצה בית בבית שאן.

חנה עובדת בשעות 8:00-12:00 בימים ראשון עד חמישי.

חנה נולדה באבדן שבפרס ב-1947. משפחתה עלתה לארץ ב-1958. הם גרו בדימונה ובבית שאן. בגיל 14 חנה התחילה לעבוד בחקלאות בבית שאן. משפחתה עברה לרחוב עבאס ליד שוק התקווה בתל אביב בחיפושיו של אביה אחריה עבודה וחנה, שכל-כך נהנתה בבית שאן, הצטרפה למשפחה רק אחרי שנה.

חנה התחתנה בתל אביב והיא גרה כבר 22 שנה בבית פרטי באיזור דרך לוד. חנה אומרת שהיא אף פעם לא אהבה את תל אביב. השכונה שלה מוזנחת, העירייה לא משקיעה בה. לחנה יש ריב עם שכנתה כבר שלוש שנים. בעבר הן ניהלו יחסי שכנתה טובים. יום אחד השכנה שיפצה את ביתה ופלשה לשטח של חנה. ערוגות הפרחים של חנה נהרסו במהלך הבנייה ומאז היא ושכנתה לא מדברות.

לחנה יש שני אחים, דוקטורים, וארבע אחיות, כולם דתיים, כמוה. יש לה ארבעה ילדים,



ישראל יפה' על היופי והטיפוח של בית המלאכה שלו, שבין היתר היו בו כלוב עם תוכים ואקווריום.

אריך קונה אצל יצחק במכולת, אצל אמנון ואלי החשמלאים ואצל נסים ואברהם הירקנים, אצלם זה פחות יקר, הוא אומר. אריך אוהב מאוד את השכונה וכולם בשכונה אוהבים אותו. הוא חולה מאוד ואנשים בשכונה דואגים לו; יצחק ובטי, אמנון, נסים ואברהם, שושי ולאה. מאז שהוא הפסיק לעבוד בבית המלאכה שלו, אריך שולח את הקליינטים הקבועים שלו לדוד טופר בדיונגוף 262. אריך אומר שהוא סנדלר ברמה שלו.

אריך הוא אמן תחריטי עץ. ביוני האחרון הוא הציג בתערוכה, בספרייה למוסיקה שליד העירייה הישנה ברחוב ביאליק, את עבודותיו. אריך אומר שמקצוע הסנדלרות השתנה בגלל נעלי הגומי שמייצרים היום ושאינן צורך לתקן. היום, הוא אומר, קונים חדש במקום לתקן, לכן הוא מרגיש שהוא עובד בזמן. הוא מספר שסנדלרים אומרים שבקרב המקצוע יפסקו לגמרי.

אריך רזנברג, סנדלר, רח' צייטלין 11.

אריך נולד ב-1918 בצ'כוסלובקיה. ב-1940 הוא ברח מאירופה והגיע לארץ עם האונייה 'פטריויה' שטבעה מול חיפה. על האונייה הוא פגש את טרודה, אשתו. הם נשואים 59 שנים ויש להם בת אחת, חווה.

אריך עבד בבתי חרושת לנעליים בתל אביב, ביניהם 'שימבורסקי' בדרום העיר. ב-1949 הוא וטרודה עברו לגור בשדרות דוד המלך 22. אריך לא רצה לעבוד בבתי חרושת, ב-53, הוא פתח את בית המלאכה שלו בצייטלין 11 והתחיל לעבוד כסנדלר עצמאי.

ב-1955 אריך וטרודה עברו לגור בדוכנוב 33, שם הם גרים עד היום. אריך אומר שהקליינטים שלו היו ברובם גברים וגברות מהשכונה, אבל היו לו גם לקוחות מסביב, רמת אביב ורמת השרון. הוא קיבל מאורה הרצוג, אשת הנשיא אז, את 'אות אריך



לאה דובב-רוזנבאום, תיאורטיקנית של האמנויות היפות, רח' מודליאני 6.

מהשכונה), וממזרח השכונה מסתיימת ברחוב ויצמן. לפעמים, לאה מוסיפה, בית החולים 'איכילוב' שייך לשכונה, תלוי בנסיבות.

לאה אוהבת מאוד את השכונה ואת בעלי המקצוע בה. היא גורסת שהיא לא נותנת שירותים לשכונה, אבל אני, בתור בן השכונה, לומד ממנה – מקבל ממנה שירותים סימבוליים.

חשוב ללאה לספר שהדבר הראשון שמשך אותה בשכונה הוא מספרם הרב של העצים.

לאה נולדה בתל אביב ב-1945. היא גדלה ברחוב ריינס בעיר. אחרי שהתחתנה עם איתן ב-1971, הם גרו בכל מיני מקומות מחוץ לתל אביב. הם גרים בשכונה, ברחוב מודליאני, מ-1976. לא מזמן לאה התחילה לעבוד בירושלים בתור ראש המחלקה ללימודים עיוניים בבית הספר לאמנות 'בצלאל'. לאה היא דוקטור לתולדות האמנות, יש לה שלוש בנות, שלושתן למדו בבית ספר 'היובל'. לדעתה של לאה השכונה מגיעה בצפון עד רחוב רמברנדט, במערב עד אבן גבירול, בדרום היא מגיעה עד שאול המלך (מבחינתה מוזיאון תל אביב הוא חלק